ज्ञानेन तेन स स्तौति भावग्राही जनार्द्दनः ॥ ४० ॥
एकवक्त्रोऽनेकवक्त्रो मूर्खो विद्वान् स्वकर्मणा ।
अधनी च धनी वापि सपुत्रो वाप्यपुत्रकः ॥ ४१ ॥
कर्मणां परमीशञ्च स्तोतुं को वाप्यनुत्तमं ।
यथाशक्ति स्तुतिः पूजा वन्दनं स्मरणं हरेः ॥ ४२ ॥
संकीर्त्तनञ्च भजनं जपनं बुद्ध्यनुक्रमं ।
कुर्व्वन्ति सन्तोऽसन्तश्च सन्ततं परमात्मनः ॥ ४३ ॥

कार्त्तिकेय उवाच ॥

सर्व्वान्तरात्मा भगवान् ज्ञानञ्च सर्व्वजीविनां ।
ज्ञानानुरूपं स्तवनं सन्तो नैवहसन्ति तं ॥ ४४ ॥
भवेषु त्रिविधो लोकोऽप्युत्तमो मध्यमोऽधमः ।
सर्व्वे स्वकर्मवशगा निषेकः केन वार्य्यते ॥ ४५ ॥
सर्व्वेश्वरञ्च संवीक्ष्य सर्व्वो वदति मत्प्रभुं ।
मदीश्वरस्य समता सर्व्वेषु किङ्करेषु च ॥ ४६ ॥
भजन्ति केचित् शुद्धान्तं परमात्मानमीश्वरं ।
केचित्तदंशमंशांशं प्राप्नुवन्ति क्रमेण तं ॥ ४७ ॥

धर्म्म उवाच ॥

अहं साक्षी च सर्व्वेषां विधिना निर्म्मितः पुरा ।
विधातुश्च विधाता त्वं सर्वेश्वर नमोऽस्तु ते ॥ ४८ ॥

देवा ऊचुः ॥

यं स्तोतुमसमर्थश्च सहस्रायुः स्वयं विधिः ।
ज्ञानाधिदेवः शम्भुश्च तं स्तोतुं किं वयं क्षमः ॥ ४९ ॥